

Kapitola I.

Jak se rodí Šišmíni

Jsem Šišitiši. Mám kulaté tělíčko, chlupaté nožičky a vlásky schované pod slupkou. Ven mi vykukují špičatá ouška, srstnaté ručičky a nožičky. Bříško se mi zakulatilo, protože rád papám. Domov mám v borové šišce.

A jak to se mnou všechno začalo? Všude bylo černo a prázdno. V tu chvíli jsem ještě nebyl na světě. Ale změnil to jediný okamžik, kdy jsem najednou ucítil silné třepotání. To byl můj úplně první pocit. Vtom mi pukly nožičky. To byla úleva! Hýbal jsem se. Poprvé jsem prožil pohyb! A poznal kouzlo rovnováhy. Nakonec jsem protáhl ručičky a ve slupce se objevily trhlinky, kterými jsem spatřil svět. Na to, co jsem viděl poprvé, nezapomenu. Kolem bylo velké šero a uprostřed zářivý proužek. Byl to vchod ven, otvůrek, kterým ke mně svítilo sluníčko.

Bydlím v šišce, ale můj domov je se vším přepychem, to by se kdekdo divil! Mám několik pokojíčků a svá oblíbená zákoutíčka, postýlku, záclonky i kuchyňku s miniaturním nádobíčkem. Za rohem je koupelna, kde se tak rád cachtám v kapkách dešťové vody, které stečou dovnitř. Když bývá sucho, přivírám okénko, aby mi ji sluníčko nevzalo. Vše mám důmyslně promyšlené, aby se mi tu hezky bydlo.

A jakmile mám náladu, zvednu se z křesílka z jeleních chlupů a vyrazím do lesa zjistit, co se událo nového. Nožičky mám maličké, ale jsem docela rychlý. Také občas navštěvuji své kamarády šišmíny v jiných šiškách. Vždy zaklepu na skrytá dvířka a čekám. Když vykoukne malá hlavička, vesele si povídáme. Pokud nikoho nepotkám, vím, že spí nebo jsou na výletě. Žijeme v malé kolonii šištiček pod jednou spanilou borovicí. Většinu času jsme ve stínu pod mohutnými větvemi, ale mám převelice rád chvíle, když na nás zasvítí slunce. Vše mi přijede krásnější a musím natotata cupitat ven. Ale jedna věc je nejdůležitější, každý je s každým kamarád.

Mám moc rád pocit, když vím, že jsou u mě přátelé, kterým mohu věřit. Předě mnou bydlí Šiširiši, za mnou Šišipiši. Napočítal bych jich ještě dvacet! A stále poznávám nové, protože jsem na světě pouze chvíli. Ale všechny je беру za svou velikou rodinu. Pořád nám je veselo. Na pohled jsme si podobní a máme stejné příbytky. Jak už to bývá, každý z nás má jinou povahu. Jenže o to to je zábavnější. Máme se rádi jako bratři a sestry. Rádi se také přátelíme s lískovými oříšky nebo třeba s jeřabinami. Každý, kdo se narodí jako plod, totiž rozumí řeči jiných plodů.

Můj život má i druhou stánku, a tou je samota. Není jí však moc a umím si s ní dobře poradit. Rád rozjímám a přitom se jim dívám do okének. Můj život se od jiných liší jednou velice důležitou zásadou: Nemohu totiž opustit šišičku, pokud fouká vítr.

Můj život je plný nebezpečí, ale moc baví mě. Je to vzrušující slyšet, že mi tepe srdce, umět t'apkat po mechu a vychutnávat si dobrůtky. Rád se probouzím stejně tak, jako rád usínám. Mám báječný život. Taky bych mohl nadávat a stěžovat si, že jsem jen pouhým semínkem uvnitř šišky, ale proč bych to dělal? Narodil jsem se jako malý spokojený šišmín a jsem za to šťastný. Když ráno svítí slunce, čile vyběhnu ven. Dívám se na kapičky rosy, jak se oddávají tanci plnému barev a vždy vím, že bude krásný den. Jsem tvoreček ze stínu, a proto pro mne slunce tolik znamená.

Kapitola II.

Větrné dobrodružství

Jednou vítr tak fučel, až se jedle prohýbaly. A borovice ani smrčky opodál na tom nebyly lépe. Ale s šiškami to zázrakem ani nehnulo. Vítr dul a odnášel každý suchý lísteček, který se mu připlétl do cesty, ale šišky držely jako přibité. Bylo to díky kouzlu laskavé Modřinky.

Stalo se to hned, jakmile se šišky narodily. Mávla kouzelnou větvíčkou a pronesla zaklínadlo: „Šiš niš, tiš viš, niš... kiš tiš diniš.“ V každé šišce pukl jeden tvoreček z maličkého semínka, jeden šišmín. Ovšem aby se mu v šišce líbilo, tak ji Modřinka v cukru letu přeměnila na útulný příbytek. Přitom dbala i na jejich bezpečí. Od té chvíle byly šišky chráněné i před tou nejsilnější fujavicí. Modřinka totiž měla velké poslání. Byla patronkou všech tvorů, kteří v lesíčku bydleli, a náležitě je opatrovala.

Vítr hučel a mezi kmeny byl vidět soumrak. Ani sovy nehoukaly, ale fujavici přechkávaly ve svých teplých hnízdech. Ani netopyři nebrázdili oblohu, i když o nich bylo široko daleko známé, že se jen tak ničeho nezaleknou. Na první pohled les vypadal v tuto chvíli opuštěně. Ale život se skrýval v každém koutku.

Tůňkové jezero se záhadně lesklo a čeřilo. V temně modrých odstínech se skrývalo mnoho tajemností. Modřinka se krčila ve svém kapradinovém domečku. Strnul se déšť. Následně se přidalo burácivé hřmění.

Kapradinový příbytek začal vlnout. Ale Modřince to nevadilo. Zrodila se z tůňkového jezera. Část dne trávila ve vodě a druhou na souši. Byla totiž napůl dívkou. A k jakému druhu patřila druhá půlka jejího já, která se odlišovala od člověka? Tajné to nebylo, ba to bylo vidět na první pohled. Její předci byli ráčci, kteří spokojeně obývali místní vody. Ovšem do té chvíle, než jeden opustil vodu a vydal se do světa.

Modřinka vypadala tedy spíše jako dívka, ale měla malý račí ocas a temně modrou kůži. Přitom jí ocas určitě neubíral na kráse, ale naopak ji zdobil. Připomínal vlečku šatů. Měla skromný dům v kapradinovém houští, který byl plný krásných, pohodlných zákoutíček a zajímavých věciček.

Hlavně byla nadaná mocí kouzel. Už od narození jí bylo přeurčeno, že se stane vládkyní lesa. Všeho se náležitě zhostila, ochraňovala všechna zvířátka a svými vlídnými čarami jim pomáhala, s čímkoliv bylo potřeba. Velmi ráda se smála. Mívala vždy dobrou náladu. Jen před sluncem dávala přednost vlhu a stínu. Místo polehávání na břehu proto raději plavala. A nejen to. Taktéž se uměla výborně potápět.

Její nejvěrnější přítelkyně Kvakinka přišla na svět jako docela malý pulec právě v tůňkovém jezírku. Byla její věrnou rádkyní, kdykoliv potřebovala. Ale také velkou důvěrkyní, které mohla svěřit své pocity, myšlenky i dojmy.

Všechny v lese potěšilo, že je už po dešti. Vzduch nádherně voněl a přítomná vlhkost byla osvěžující. Šišitiši zajásal a chtěl se jít podívat ven. Vystrčil hlavičku z šišky. Chtěl zjistit, jak moc venku fouká a jestli může ven. Jenže stalo se něco nečekaného! Vítr, který ještě dozníval, byl tak silný, že jej vytáhl přímo z šišky! Šišitiši však zachoval chladnou hlavu a snažil se zachytit jehličí. Jenže se mu to nepovedlo. Nepodařilo se mu chytit se ani jiné šišky nebo větve. Pan Foukáček ho nesl dál a dál. Přitom sám netušil, že jej bere s sebou.

V jediný okamžik si Šišitiši uvědomil, že letí! Jeho horoucí srdce mu tepalo. Všude kolem něho byl jen proudící vzduch, který ho nadnášel. Bylo to docela příjemné.

Měl slzy na krajíčku, které ani neměl sílu vypudit z očí. Poprvé v životě prožíval strach. Měl zavřená očička, jedině tak se dokázal osvobodit od mihotající se krajiny, i když to mu nepomohlo od sevřeného srdíčka. Když našel odvahu a jen jedno očko otevřel. Najednou spatřil Šišimáju. Letěla vedle něj. Pan Foukáček ji také unesl!

Šišitiši na ni volal: „Letím tu taky! Chyt' mě za ruce!“

